

ΠΕΡΙ ΤΗΝ ΘΑΝΑΤΙΚΗΝ ΠΟΙΝΗΝ

ΕΛΛΗΝΕΣ ΔΗΜΙΟΙ

[Βίος και πολιτεία Δημητρίου Μπεκιάρη. — Ζήτησατε την γυναίκα !.. — 'Ο Δήμιος και η 'Αμερικανίς δημοσιογράφος. — Τό κρασί τού Μπέγια. — 'Η καρτέμησις του Φτυχιάκου. — 'Ο φουσανελλοφόρος δήμιος, τὸ τὸ μπουζούκι του καὶ σκυλλί του. — Τι ἔλεγε διὰ τὸν περιβήτητον Πετιμεζάν.]

ΕΤΑΕΥ τῶν Ἑλλήνων δημίων ἀγριώτερος ὑπέβη ὁ Δημήτριος Μπεκιάρης. Ἡ ζωὴ του μία σειρά ἐγκλημάτων καὶ ἡ πολιτεία του αἶμα. Οἱ Ἀργεῖοι μετὰ φόβου ἐνθυμούνται ὅτι τὸ αἰμοβόλον ἐκεῖνο τέρας ἦτο συμπόλιτις των. Υψηλός, ὀγκώδης, με λαμπρὸν ταῦρον, με μάτια αἱματώδη, πυροβόαντος, εἶχε φωνὴν βαθεῖα, σπηλαιωδῆ.

'Ο Μπεκιάρης ἦτο ὁ μελᾶς τῆς Ἀργειακῆς ἀγορᾶς. Ὡς μανθῆς, χασάπης, τυρῆμπορος (τοῦ ἄρεσε ν' ἀλλάξῃ ἐπαγγέλματα) διαρκῶς εὐρίσκατο εἰς διάστασιν με τοὺς συναδέλφους του, καὶ τοὺς γειτόνας του. Ἐπῆγανες νὰ φωνίσῃ καί... οὐ ἐβόησε. Ἄν καὶ ἦτο παντρεμένος, εἶχε δὲ καὶ κορίτσι τῆς παντριάς, ἐπέμενε νὰ κἀνῃ καὶ τὸν Ἐρωτόκριτον. Παντρεμένος, χήρος, κορίτσια, ὅλες ἐνοχλοῦντο ἀπὸ τὸν ιδιόρρυθμον αὐτὸν γυναικώδηρον. Τέλος, μὴ παντρεμένη ἔβλεπε στὰ δόχτυα του. Ἐκεῖ βράδυ ὁ Μπεκιάρης σκοτώνει τὸν σύζυγον τῆς ἐρωμένης του, κατὰ τὸν ἄρθε φιλονεικίας. Καταδικάζεται εἰς δεκαπενταετὴ φυλάκισιν, καὶ τὸ ἄργος ἀναπνέει. Εἰς τὴν φυλάκην ὁ Μπεκιάρης συμπλέκει καθημερινῶς με τοὺς ἄλλους καταδικούς καὶ τοὺς τρομοκράτας διὰ τῆς ἀγριότητος καὶ τῆς σωματικῆς του ὑπεροχῆς. Τοῦ ὑπολείπονται μόνις ἔξη μῆνες διὰ ν' ἀποφυλακισθῇ, καὶ ὅμως ὑπεβάλλει εἰς τὸ Ὑπουργεῖον τῆς Δικαιοσύνης αἰτησὴν ἱζητῶν νὰ διορισθῇ εἰς τὴν θέσιν τοῦ κατὰ τὴν Ἑλλάδα δημίου. Ἢ αἰτήσις τοῦ γίνεται δεκτὴ καὶ μετ' ὀλίγης ἡμέρας ὁ Μπεκιάρης φηγοῦραεῖ κοντὰ εἰς τὴν λαμπτόμον. Εἰνε τυνημένος με κομμικὴν φιλορέσκιαν : Κουστοῦμι μπλέ μαραῖν, γαρβία με καρφίτσα, καὶ τὸ κεφάλι σκουφίτσα μαύρη, κεντημένη γύρω-γύρω με χρυσο σερπήτι. Τὸν φέρει ἰσχυρὰ συνοδεία, διὰ νὰ τὸν προφυλάξῃ ἀπὸ ἐνδοχέμων ἐπίθεσιν τοῦ πλήθους. Ὁ κόσμος εἰς τὴν διάβασιν του, κατ' ἄρχας μοιρομουρίζει, ἔπειτα ξεσπᾷ εἰς ἀποδοκιμασίας. Ὁ Δήμιος τοξοεῖ ἐναντίον τοῦ πλήθους βλοσυρὲς ματιές καὶ δειχνεῖ τὶς γροθιές του. Ἐπειτα τρέχει εἰς τὴν λαμπτόμον καὶ ἐν ἀναμονῇ τῶν θυμάτων του, διασκευάζει ἀνεβάζων καὶ καταγράφων τὸν πέλεκυν. Μία Ἀμερικανίς δημοσιογράφος — τυχιῶς εὐρεθεῖσα εἰς Ναύπλιον πρὸς ἐπίσκεψιν τὸν ἀρχαιοτῆμον τῆς Τίρυνθος—ζητεῖ ἀπὸ τὸν Εἰσαγγελέα τὴν ἄδειαν νὰ κουβεντιάσῃ με τὸν Δήμιον, μέσῳ τῆς διερμηνέως τῆς. Ὁ Μπεκιάρης βλέπει νὰ ἐρχεται πρὸς αὐτὸν γυναίκα καὶ στρέβει αὐταρέσκως τὸ μουστάκι !..

— Εἰσαθε εὐχαριστήμενος ἀπὸ τὸ ἔργον σας ; ἐρωτᾷ ἡ Ἀμερικανίς.
— Καὶ βέβαια εἶμαι ! Τρακόσιες δραχμὲς τὸ μῆνα καὶ χῶρια τὰ τυχερά.
— Τὰ τυχερά ;
— Βέβαια... Ἐκατὸ δραχμὲς τὸ κεφάλι.
— Γκόντεμ ! !..

Καὶ ἡ συνέντευξις διακόπτεται, διότι προσάγεται τὸ πρῶτον ἀνθρώπινον σφάλιον. Ὁ Μπεκιάρης γαντζώνει τὰ δάκτυλά του ἐπάνω εἰς τὸν καταδικιον, με πρωτοφανῆ ἱκανοποίησιν. Τὸ δνειρὸν του νὰ γίνῃ δήμιος εἶχε πραγματοποιηθῆ ! Ὡθεὶ τὸ θῦμα πρὸς τὴν λαμπτόμον... Μετὰ τὴν παρατόμησιν, διορθῶνται τὰ ἔραστῆματα τοῦ μηχανήματός του, νομίζεις ὅτι θαπαίνει τὴν λαμπτόμον του. Κομίζεται σιδηροδέσιμος ἕνας λίσταχος—ὁ Θύμιος Τσοκούρας. Αὐτὸν τὸν γνωρίζει ὁ Μπεκιάρης, διότι ἔβρισκε μαζί σὺν δεσποτῆρι τοῦ Παλαμηδίου. Ὁ λίσταχος βαδίζει εὐθετηνῶς, ἀντικρούει ὑπερφηφάνως τὸν Μπεκιάρην καὶ βροντοφωνεῖ :

— Βρὲ σὺ ! Μπόγιας ἔγενες ; Φτούσου, καλιοσκυλλο ! !
Καὶ ἀποπειράται νὰ τὸν χτυπήσῃ με κουτουλιά. Ὁ Δήμιος ἐνοχόμενος ἀπὸ τὸν βοηθὸν του, τὸν Ἀλεβιζόπουλον σφύρι τὸν Τσοκούραν εἰς τὴν λαμπτόμον. Γίνεται πᾶλη καὶ ἡ κεφαλὴ τοῦ ἀζηληστοῦ πέφτει εἰς τὸν σάκκον. Τὸ γεγῆνός ἀποθρηώνει τὸν Δήμιον καὶ ἐπακολουθοῦν σκηναὶ φρίκης με τοὺς ἄλλους καταδικούς πὺν παραδίδονται εἰς τὰ χεῖρα του. Ἀλλὰ δὲν θὰ περιγράψω τὰς φοβερὰς σκηναίς. Φαντάζομαι διὰ θὰ ἐξαντλοῦσα τὰ νεύρα τῶν ἀναγνυστῶν μου...

Ἐπὶ δώδεκα ἔτη ἐξήσκησε τὸ πένθημον ἐπάγγελμά του, ὁ Μπεκιάρης, ἀπέκτησε περιουσίαν — διότι ἦτο καὶ πολὺ φιλάργυρος — καὶ τέλος ἀπεφάσισε νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τοὺς κόλπους τῆς κοινωνίας, Παρηγηθῆ, καὶ με τὸ κομποδέμα τὸν εἰς τὴν τοστέην ἐβγήκε ἀπὸ τὸ Μπούρτζι καὶ ἐβάδιε πρὸς τὴν νεκρικὴν πλατείαν τοῦ Ναυπλίου, τὴν ἄλλοτε Ἰπλατεῖαν τοῦ Πλατάνου καὶ νῦν τοῦ Συντάγματος. Μερικοὶ ἀξωματικοὶ, ἐνόπιοι, ἔβαν τὸν καρφέν τους εἰς τὴν σκιάν τοῦ ἱστορικοῦ δένδρου. Ὁ Μπεκιάρης τοὺς ἀνεγνώρισε. Ἦσαν ἔξ ἐκείνων με τοὺς ὁποίους εἶχε σχετισθῆ κατὰ τὰς ἐκτε-

λέσει. Ἐπῆγε νὰ τοὺς χαιρετήσῃ. Οἱ ἀξιωματικοὶ τὸν ἀπεδίωξαν με βδελυγμίαν. Ὁ τέως Δήμιος ἐσκυψε τὸ κεφάλι καὶ ἔφυγε πρὸς τὸ Ἄργος, σὰν δαρμένος σκύλλος.

Ἐβήκε τὴν γυναίκα του, τὴν κόρη του, γηρασμένες πειά. Ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἦτο σχεδὸν γέρον... Ἐσκέφθη νὰ ἐπιδοθῇ ἐκ νέου εἰς τὸ ἐμπόριον. Ἄνοιξε ταβέρναν, ἐκρέμασε μίαν κόμπριν σημαῖαν εἰς τὴν πόρταν — κατὰ τὸ ἔθιμα τοῦ τόπου — καὶ ἐπερίμενε τοὺς πελάτας. Ἀλλὰ δὲν ἐπῆγαν κανεῖς. Ὅτε καὶ αὐτοὶ οἱ ἄλλοι. Καὶ ὁ αἰμοσταγῆς κάπλος ἔβινε μόνος τοῦ τὸ ἐμλοκρῆμα του. Ἐνα βράδυ, περνοῦσε ἀπέξω ἕνα παιδάκι κρατώντας μουκάλι. Ὁ Μπεκιάρης τὸ εἶδε.

— Γιὰ κρασί πᾶς ; Ἐλα νὰ σοῦ δώσω ἐγώ, φτηνὸ καὶ καλὸ.
— Δὲν ἐχρῶμαι, εἶπε τὸ ἀφέλῃς παιδάκι, ὁ πατέρας μου λέει πὸς τὰ βαρέλια σου εἶνε γιοῦται αἷμα...
— Ἄ, εἶτι λέει ὁ πατέρας σου ; ἐβρυχήθη ὁ τέως Δήμιος, στάσου νὰ σοῦ δείξω ἐγώ ! !..

Καὶ ὄρμησε νὰ σκοτώσῃ τὸ παιδί, τὸ ὁποῖον ἐτρόπη εἰς φυγὴν κλαῖον. Ἡ συνοικία ἀνεστατάθη. Οἱ ἄντρες ἐπῆραν ὅπλα καὶ ῥόπια καὶ κατεδίωξαν τὸν Μπεκιάρην. Ἢ μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης κακῶς συγκρατομένη ὄργη τῆς πόλεως ἐξέσπασε. Ὁ Μπεκιάρης, κοινῇ βοῇ διωκόμενος, κατέφυγε τὸν εἰσαγγελέα Ναυπλίου :

— Θέλω νὰ ἐξαγινῶ μόνιας ; εἶπε.
Καὶ ὁ ἀπόβλητος τῆς κοινωνίας ἐπανάβη τὸ ἔργον του. Πρᾶγμα ὅμως περίεργον : Ὁ Μπεκιάρης ἄρχισε νὰ γίνεται ἥπιώτερος, νὰ μὲν συλλογιόμενος, νὰ μὴ θέλει νὰ ὀμῆλῃ με τὴν φρουρᾶν. Κάποια μεταβολὴ εἶχε συντελεσθῆ εἰς τὴν ψυχὴν του. Τὸ ἔβλεπε κανεὶς καὶ κατὰ τὰς ἐκτελέσεις, ὅπου ἐφέροτο μαλακὰ πρὸς τοὺς καταδικούς. Τέλος ἄρχισε νὰ γίνεται καί... Ἰσοφίλος. Ἐτρέφε ἕνα καναρίν καὶ ὀλοκλήρου κοπάδι κουνελιῶν, τὰ ὁποῖα ἐτρέφονταν μέσα εἰς τὰ λαγυμῖα τοῦ μικροῦ Ἐνετικῷ Φρουρίου. Περὶ τῶν κουνελιῶν τοῦ Δημίου ἔγραφε κάποτε καὶ ὁ ἐπισκεφθεὶς τὸν Δήμιον ἐγκριτῶς λόγιος κ. Μπάμπης Ἄννινος δημοσιογράφος τότε.

Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Μπεκιάρη τὴν θέσιν τοῦ Δημίου ἔλαβε ὁ ἐπί ἔτη βοηθὸς τὸ Ἀθανάσιος Ἀλεβιζόπουλος, Μεσσηνίος τὴν καταγωγὴν, 45 ἐτῶν, κοντόσωμος καὶ μοροφιλόδοτος. Εἰς τὰς πρώτας ἐκτελέσεις ἐνεργησθῆ με φουσανελλῶν καὶ χρυσοκέντητη φέρμελη, σειόμενος καὶ λεγυζόμενος. Τὸ πλῆθος τοῦ ἔκαμε ἀσχημὴ ὑπόδοξη καὶ εἰς τὴν δευτέραν ἐμφάνισιν τοῦ Ἀλεβιζόπουλος ἐθεάθη με μάθρα ρούχα. Ὁ Εἰσαγγελεὺς τὸν εἶχε ἀναγκάσει νὰ παρατηρήσῃ τῆς ἐθνικῆς ἐνδυμασίας.

Κατὰ τὴν ἐν Καλαμίας θανατικὴν ἐκτέλεσιν τοῦ Λάκωνος Φτυχιάκου, ὅστις εἶχε δολοφονήσῃ ἕνα τῶν ἐγκριτοτέρων ἱατρῶν τῆς πόλεως, συνέβη ἡ ἀκόλουθος σκηνή : Ὁ Φτυχιῶς ἀνελθὼν ἐπὶ τοῦ ἱκτιώματος ἐξήτησε συγγνώμην, ἀλλὰ τὸ πλῆθος εἰς τὰς ἐπανελημμένας ἐπιλήσεις τοῦ ἐσιώπη. Τότε ὁ Ἀλεβιζόπουλος, ἀποταθεὶς ἐν ὄργῃ πρὸς τὸ κληρὸν πλῆθος, ἐφώνασε :

— Συχωρεῖστε του, βρὲ χριστιανοί ! Εἰσαθε χειρότεροι ἀπὸ μένα ; Καὶ τότε μόνον ἠκούσθησαν μερικοὶ ψιθυροὶ ἀφέσως ἀμαρτιῶν. Ὁ Ἀλεβιζόπουλος ἦτο ὁ καρατομήσις τὸν περιφρονῶν δολοφόν τῶν Πατρῶν καὶ τῆς Σύρου Νικ. Πετιμεζάν, ἰσχυρίζετο δὲ οὐ κατὰδίκως ἔπαθε στυγερὴν τῆς καρδίας ὀλίγον πρὸ τῆς μοιραίας στιγμῆς.

— Τὴν τελευταίαν στιγμὴν ἐγὼ τοῦ εἶπα : «Νικολάκη, πὲ τώρα δὺ λόγια στὸν κόσμον. Ἀλλὰ ποῦ ! !.. Ἐκεῖνος ἦταν ψόφος ! !..»

Ὁ Ἀλεβιζόπουλος τὸν φιλόμουσος. Οἱ παραπλέοντες τὸ ἐπιθάλασον φρούριον τοῦ Ναυπλιακοῦ λιμένος ἀκούγαν τὸν Μεσσηνίον ἄκουσιν νὰ τραγουδῇ κλέφτικα τραγούδια συνοδουμένον αὐτὰ με τὸ μπουζούκι. Εἰς τὰς ἐπάλξεις ἐθεάτο συνοδευόμενος ἀπὸ τὸ σκυλλί του—ἕνα φρωστῶτον κανίς εἰς τὸ ὁποῖον εἶχε ἐκμάθει διάφορα παιγνίδια.

Δαναὸς

ΖΗΤΟΥΝΤΑΙ πρὸς ἀγορὰν τὰ κάτωθι βιβλία : Τὸ «Τοσάωμα τ' Ἀϊ Ροκκου» μετὰφρ. Γουζέλη. «Οἱ Βασίλεις τῶν Βουνῶν» ὑπὸ Ἐδμ. Ἀμπου, μετὰφρ., «Συλλογὴ Ληρωδῶν Ἀσμάτων» Ζαμπέλιου, «Σονέτας» Στ. Μαρζωῶνη «Τὸ Φάσμα» ποιημ. Γ. Τερτσέτη, «Ἀνθράκων τοῦ Κόσμου» Γρ. Σενοπόλου. Γράψατε κ. Χ. Σταμ. περιοδικῶν «Μπουκέτο».